

א. זכדיה

זכדיה — שם בדוי של מציאות אמיתית משמש קרוב לעשור כמלמד נערך ב-תלמוד תורה מוערך. בעבודת המלמודות הוא חש את שליחותו בעולם הזה. תחושתו זאת מסבירה היטב את היקפי השקעתו המסורה בעצירי הצאן. הוא מצליח להאחיב עליהם את תורת השם וניכר בתלמידיו כי שמחים הם ללכת לבית תלמודם דבר בוקר בבוקרו.

לא נעים לו, לזכדיה, לערב קודש וחול, אולם אין מנוס מלהעלות כפעם בפעם את ענין משכורתו שלא עלתה אף לא פעם אחת, אף לא בטעות, בכל עשר השנים שבהן הוא פוקד בכל יום ויום את שערי התלמוד תורה, נאמן למלאכתו ומסור בעבודתו.

משכורתו כמזה כגלית קיץ שמורה ומוגנת: קפואה כהוגן. באותן עשר שנים עלה המרד והאמירו המחזירים והשתרגו מעלה התשלומים כולם, ובכל זאת משכורתו של המלמד המסור וזכדיה לא נס ליחה ולא כהתה עינה ולא נשתנתה, בבחינת משכורת־מלמד שלא שינה.

גם משפחתו, כלי עין הרע גדלה, כן תרבה. כשהחל במלאכת הקודש היה זכדיה אב רק בלבלו אותו וערבלו גם ערפלו את רהי-טותו הנודעת לתהילה.

למולו הטוב הרגיעו המנכ"ל במאור פנים ועור. אותה משכורת שקיבל לפתסת ארבע נפשות הוא מקבל לפתסת וכלכלת שמונה נפשות, תמורת תשע שעות עבודה בכל יום ויום, לא כולל שעות נוספות של שיחות עם

הורים והכנות שיעורים.

אחרי התייעצות קדחתנית ומלאת לבטים, ולאחר שנים הרבה של פיק ברכיים, ואחרי תכנוני שיחות מקדימים ומוקדמים, זימן את עצמו זכדיה לשיחת פנים אל פנים עם מנהל המוסדות שבמסגרתם מתנהל התלמוד תורה. מעודו לא פגש זכדיה את המנהל הראשי הכללי הקרוי 'מנכ"ל', זאת משום שלא היתה כל סיבה מוצדקת לפגישה שכזאת. את התלמוד תורה ניהל מנהל קונקרטי למוסד זה, ומולו התנהלו כל הניהולים שאינם כלולים בעניינים הכרוכים בגובהי משכורת.

■ עתה משנדרש לנושא המשכורת, נקבעה לו פגישת מנכ"ל. ונדחתה פעמיים בשל אילוצים, ושב זכדיה בפחי נפש לבנין התלמוד תורה אחרי שכילה (פעמיים!) זמן המתנה יקר תמורת התנצלות של אחד המזכירים העסוקים על אודות דחיית הפגישה.

ובמועד השלישי של הפגישה, זכה זכדיה לפגוש את המנכ"ל הראשי הנושא בעול כל קומפלקס המוסדות כולו לכל שלוחותיו אגפיו בנייניו וקניינו.

התקבל בתשואות חן, והוצעו לו ישיבה ושתיה, ורשות הדיבור.

חלק מתכנוני השיחות המוקדמים פרחו וברחו מזיכרונו בזמן אמת, וחלקם שנשארו רק בלבלו אותו וערבלו גם ערפלו את רהי-טותו הנודעת לתהילה.

למולו הטוב הרגיעו המנכ"ל במאור פנים סבלני והרעיק עליו מחמאות רבות, לאמור: "כבר מזמן רציני להחמי

"יש לי מאתיים"

(המשך מעמוד ד')

לראות את פניו והתקשה. מה מהר הידרדרה ראייתו.
"יש לי עוד מה לעשות פה בעולם, אני איש צעיר. מה
זה למה? יש לי מה לעשות פה בעולם". לפחות קולו
נשמר לו ולא נשבר בו.

"יש לך מה לעשות כאן בעולם?"

"כן", הצהיר נחושות.

"יש מאתיים שיעשו את זה במקומך מיד אחרי ש-
תעזוב", חייך הרופא ממושכות וטפח לו על שכמו
טפיחות קצביות. טפיחה ועוד טפיחה. אליצפן הדף את
טפיחותיו ברגזנות.

"אתם צועקים", אמר לו בחיוך האיש הירושלמי
שטפח על שכמו בעדינות כדי להעיר אותו.

מתפללי ותיקין זריזים ומשכימי קום התאספו סביב.
איילת השחר עלתה בשמים החשוכים. יונים צחורות חגו
ממעל והמו. אליצפן ניער את ראשו והודה בניד סנטר
לאיש שהעירו. העיף מבט לשעון הקיר המואר ש-
במערב. מוקדם מדי מכדי לצלצל עכשיו לרבי זבדיה.
קודם יתפלל כאן תפילת שחרית מול אבני הקודש. תיכף
אחרי התפילה יצלצל אליו.

פקס לתגובות: 15386339397